

Ἡ θέσις τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τῆς ἐν Οὐκρανία κρίσεως μετὰ τὰς νεωτάτας ἀποφάσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως

Ἡ διήμερος συνεδρίασις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (6 - 7 Νοεμβρίου τοῦ τρέχοντος ἔτους) ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τρία κύρια θέματα - εἰς τὴν ἐν Κοσσυφοπεδίῳ καὶ Μετοχίοις κατάστασιν, εἰς τὴν προώθησιν τοῦ συστήματος τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ἐν γένει παιδείας εἰς τὴν Σερβικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὴν ἐν Οὐκρανία κρίσιν μετὰ τὰς νεωτάτας ἀποφάσεις τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Τὴν ἰδικὴν τῆς θεώρησιν τῆς ἐν Κοσσυφοπεδίῳ καὶ Μετοχίοις καταστάσεως, καθὼς καὶ τὴν προοπτικὴν τοῦ ἀγῶνος ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τῆς μαρτυρικῆς αὐτῆς σερβικῆς ἐπαρχίας ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Σερβίας ὑπὸ τὰς συνθήκας τῶν ἀκαταπαύστων προκλήσεων τῆς ἡγεσίας τοῦ ἐκεῖ ψευδοκράτους καὶ τῶν διαρκῶν πιέσεων τῶν μεγάλων δυτικῶν δυνάμεων, ἔχει ἡ Σύνοδος ἤδη παρουσιάσει εἰς τὸ κοινόν μας δι' ἰδιαιτέρου ἀνακοινωθέντος.

Ἐπίσης εἶναι, ὀλίγον-πολύ, κοινῶς γνωστὴ ἡ δραστηριότης τῆς Συνόδου εἰς τὸ πεδίου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μορφωτικοῦ συστήματος καὶ τῆς παιδείας, πλὴν ὅμως ἡ θέσις τῆς Συνόδου ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐν Οὐκρανία Ἐκκλησίας εἶναι γνωστὴ μόνον μερικῶς. Αἰτία εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ἡ θέσις αὐτὴ ἔπρεπε νὰ κοινοποιηθῇ πρῶτον ὑπηρεσιακῶς εἰς ὅλας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τῶν Πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μόσχας, καὶ δὴ εἰς τὰς ἐνδεδειγμένας γλώσσας (τὴν ἑλληνικὴν, τὴν ρωσικὴν καὶ τὴν ἀγγλικὴν), πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἀπήτησεν ὠρισμένον χρόνον. Τούτου ἤδη τετελεσμένου, τώρα εἶναι ἡ στιγμή νὰ ἐκτεθῇ ἡ σχετικὴ τοποθέτησις τῆς Σερβικῆς

Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καθ' ὀλοκληρίαν εἰς τὸ κοινόν μας ὡς ἔπεται:

„Διαπιστώσασα μετὰ λύπης, ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔλαβε τὴν ἱεροκανονικῶς ἀθεμελίωτον ἀπόφασιν, ὅπως ἀποκαταστήσῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἐπισκόπους τοὺς δύο ἡγέτας τῶν ἐν Οὐκράνιᾳ σχισματικῶν παραφυάδων, τοὺς Φιλάρετον Ντενισένκο καὶ Μακάριον Μάλετιτς, ὁμοῦ μετὰ τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἐν καιρῷ τῷ δέοντι κανονικῶς καθηρέθη, εἶτα δ' ἀφωρίσθη καὶ ἀναθεματισμῷ καθυπεβλήθη, ὁ δὲ δεύτερος στερεῖται τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἅτε πνευματικὸς ἔκγονος ὧν τῆς παρασυναγωγῆς τῶν λεγομένων σαμοσβιγιάτιε (ὃ ἐστὶν „αὐθιερωμένοι“, αὐτοχειροτόνητοι), ἡ Σύνοδος θεωρεῖ τὴν ἀπόφασιν ταύτην μὴ δεσμευτικὴν διὰ τὴν Σερβικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Ἡ Σύνοδος δὲν ἀναγνωρίζει τὰ προανενεχθέντα ἄτομα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ὡς ὀρθοδόξους ἐπισκόπους καὶ κληρικούς καί, ἐπομένως, δὲν ἀποδέχεται τὴν λειτουργικὴν καὶ κανονικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτῶν καὶ τῶν θιασωτῶν αὐτῶν.

Ἡ Σύνοδος, τέλος, προτείνει τῷ Πατριαρχεῖῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσαις ταῖς λοιπαῖς τοπικαῖς αὐτοκεφάλαις Ἐκκλησίαις, ὅπως τὸ ζήτημα τοῦ αὐτοκεφάλου καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὀρθοδόξου διασπορᾶς ἐξετασθῶσιν ὡς τάχιστα ἐν πανορθόδξῳ Συνόδῳ, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν μὲν καὶ ἐμπέδωσιν τῆς καθολικότητος καὶ ἐνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὸς ἀποφυγὴν δὲ εἰς τὸ ἐφεξῆς τῶν πειρασμῶν, οἷος ὁ παρών, ὃς συμβαίνει τανῦν τῇ ἀγίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ.”

Ἐπίσκοπος Μπάτσκας Εἰρηναῖος,
ὕπεύθυνος τῶν δημοσίων σχέσεων καὶ τῆς
ἐνημερώσεως εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον